

**Historia De Vita, Moribus, Rebus Gestis, Studiis Ac
Denique morte Praedicantium Lutheranorum, Doct.
Martini Lutheri, Philippi Melancthonis, Matthiae Flacii
Illyrici, Georgii Maioris, et Andreae ...**

Complectens ortum, progressum [et] incrementa, tum arcana plurima
hactenus non prodita, omnium penè huius temporis haeresum

... Vita ... Philippi Melancthonis. Matthiae Flacii Illyrici. Georgii Maioris, Et
Andreae Osiandri

Ulenberg, Kaspar

Coloniae Agrippinae, 1622

III. Pax religionis per Imperium. Flacian. & Melancthonic. dißidia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65643](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65643)

ANNO

1555.

III.

Pax Reli-
gionis per
Imperium.*Cam. in v.**Mel. p. 351.*Flacianorū
machinæ
in Meläch-
thonem.*Cōsil. theol.
to. 2. p. 257.*

Ioan. Frid.

Saxo man-

cipium

Flacij.

Flaciani
Synodum
flagitant.Ad castigā-
dos Mc-
lanchtho-
nicos.

Hæc acta fuerunt Norinbergæ ann. 1555: quo eodem in Comitijis Augustanis factum est decretum illud, quo pax per Imperium certis conditionibus inter Catholicos & Lutheranæ professionis Ordines sancita fuit, quam Pacem religionis appellamus. Vbi domum redijt Melanchthon, sæua denuò tempestas per Flacianos in ipsum concitata fuit. Erant hi proximis annis facti potētiores, nec vulgus modo partibus suis habebant additum, sed & principum quorundam animos fraudulenter occuparant: Quæ res Spiritus illis maiores addidit, fecitq; ad quiduis molliendum audaciores. Ioannes Fridericus Saxonix Dux, quem Cæsar electorali dignitate spoliatum de gradu deiecit, huic factioni vehementer erat addictus. Itaq; cum libertati restitutus ad filios redijisset; quod an. 1553. factum diximus, patrociniū Flacianis deinceps præstitit; cuius iudicium multorum animos illis conciliauit. Tantus verò principis illius affectus erat in huius farinae Lutheranos, vt decumbens an. 1554. quo mortuus est, Nicolaum Ambsdorffium, qui post Flacium inter huius sectæ coryphæos præcipuus erat euocaret, ab eoq; viam sibi demonstrari vellet in extremis, cum esset è corpore migrandū. Audaciores igitur facti Flaciani Synodū flagitabant, in qua Melächthonem cæterosq; molliores Lutheranos, qui sese in consultationibus de libro Augustano paulò moderatiores exhibuerāt, ad césuram reuocatos in ordinē redi-

redigerent: Quæ causâ fuit cur Melanchthon ad eum modû cõtremisceret ad synodî mentionē, & Flaciû eiusq; gregales odio perquã acerbo prosequeretur. Illi vero magnis importunisq; clamoribus vrgebant Synodû, ad quã conuocari volebãt oēs, qui cõfessionem Augustanã, vel doctrinã à Luthero traditam profitebãtur. Ab his verò Synodicã cësoria- que autoritate cõtroversiã aiebãt discutiendã, quæ inter Melãchthonem & Flacium agita- batur, & sententiam auditis vtriusq; rationi- bus pronunciandam: Quod si fieret, Flaciani de Melãchthonicis Adiaphoristis certam vi- ctoriam magna cû fiducia sibi pollicebãtur.

Actum verò fuit hoc negotium non apud eos modo principes, qui Flacium eiusq; gre- gales tuebantur, sed & apud Augustum Ele- ctorem Saxonie, qui licet magni faciebat Melanchthonem, non alienus tamen ab in- dicendã huiusmodi Synodo videbatur; vt semper princeps ille pacis atque concordie fuit amantissimus; cumque eam inter Luthe- ranos per Synodum inlaurari posse despe- raret, rem per colloquia paucorum sequen- tibus annis tentandam censuit. Verum cum nec ista via negotium succederet, tandem scribendæ concordie, perque Germaniam circumferendæ consultor fuit: Quod consi- lium quomodo cesserit, posteriorum tem- porum historia testatur.

Interea terruit Melãchthonem Flaciano- rû ardor, Synodam tanto studio flagitantium: Ideoq;

Varia prin-
cipum Lu-
theranorû
consilia in
sedandis
tumultib⁹
doctrinæ
suæ.

IV.
Melãchth.
conatur
Synodum
dissuadere.